

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-173-10

Druk nr 3780

Warszawa, 4 stycznia 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin

Art. 1. W ustawie z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 144, poz. 1043, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Komendant placówki Straży Granicznej umożliwia obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE, przez okres nie dłuższy niż 72 godziny, przed wydaniem decyzji o odmowie wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podjęcie działań zmierzających do uzyskania dokumentów, o których mowa odpowiednio w art. 9 ust. 1 lub 2, albo do udowodnienia w inny, niebudzący wątpliwości sposób, że osoby te są uprawnione do korzystania ze swobody przepływu osób.”;

2) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Dziecku obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17, które przebywa i uczy się lub studiuje na tym terytorium, przysługuje prawo pobytu do czasu zakończenia nauki lub studiów.

2. Rodzicowi sprawującemu opiekę nad dzieckiem obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17, które przebywa i uczy się lub studiuje na tym terytorium, przysługuje prawo pobytu do czasu osiągnięcia przez dziecko pełnoletności; prawo to przysługuje także po osiągnięciu przez dziecko pełnoletności, jeżeli nadal wymaga ono obecności i opieki tego rodzica, aby móc kontynuować i ukończyć naukę.”;
- 3) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Przy odbiorze zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE lub karty pobytu członka rodziny obywatela UE okazuje się ważny dokument podróży, a w przypadku gdy odbioru dokonuje pełnomocnik wnioskodawcy – także pełnomocnictwo do odbioru zaświadczenia lub karty. Obywatel UE może okazać inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość i obywatelstwo.”;
- 4) uchyla się art. 40;
- 5) w art. 53 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Przy odbiorze dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE okazuje się dokument potwierdzający tożsamość osoby odbierającej, a w przypadku gdy odbioru dokonuje pełnomocnik wnioskodawcy – także pełnomocnictwo do odbioru dokumentu lub karty.”;
- 6) uchyla się art. 64;
- 7) w art. 71 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W decyzji o wydaleniu obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE nakazuje się opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie nie krótszym niż 31 dni, z zastrzeżeniem ust. 2.”;

8) w art. 74 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) komendanta oddziału Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce pobytu obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE – w zakresie doprowadzenia do granicy;”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 120, poz. 818, z 2008 r. Nr 216, poz. 1367 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 531.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin ma na celu:

- 1) zniesienie opłat za wydawane cudzoziemcom dokumenty rejestracyjne i pobytowe, aby zachować zgodność z normą zawartą w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77 – 123),
- 2) wprowadzenie odrębnego przepisu regulującego prawo pobytu uczącego się dziecka obywatela UE, który jest lub był zatrudniony na terytorium RP, oraz rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem, wywodzące się z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty,
- 3) doprecyzowanie przepisu regulującego termin opuszczenia przez obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przez wskazanie, że nie ma on zastosowania w przypadku przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu, w sytuacjach gdy wymaga tego stopień zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego,
- 4) przekazanie w zakres kompetencji komendanta oddziału Straży Granicznej obowiązku doprowadzenia cudzoziemca do granicy,
- 5) zmianę redakcyjną dotyczącą brzmienia art. 12 ustawy poprawiającą jego czytelność.

Nowelizacja ustawy w zakresie uchylenia podstawy prawnej do obciążania cudzoziemców kosztami za wydawane im dokumenty pozwoli zachować spójność prawa polskiego z zasadą zawartą w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. Na mocy tego przepisu państwa członkowskie zostały zobligowane, aby za wydawane

cudzoziemcom zaświadczenia o rejestracji, dokumenty poświadczające stały pobyt, zaświadczenia poświadczające złożenie wniosku o kartę pobytową dla członka rodziny, karty pobytowe lub stałe karty pobytowe nie były pobierane opłaty wyższe niż za podobne dokumenty wydawane obywatelom państwa goszczącego.

W aktualnym stanie prawnym od obywateli UE i członków ich rodzin są pobierane opłaty za wydanie lub wymianę dokumentów rejestracyjnych i pobytowych. Wysokość kwot uiszczanych przez cudzoziemców przedstawia się następująco: za zaświadczenie o zarejestrowaniu pobytu obywatela Unii Europejskiej – 1 zł, za kartę pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej – 30 zł, zaś za dokumenty potwierdzające prawo stałego pobytu bądź karty stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej – 30 zł. Wysokość opłat pobieranych od cudzoziemców za wydane im dokumenty jest adekwatna do kwoty, która obciążała obywateli polskich za wydanie dowodu osobistego. Obywatel polski występujący o wydanie dowodu osobistego był obowiązany uiścić opłatę w kwocie 30 zł.

Bezpośrednią przyczyną, implikującą konieczność podjęcia prac, była nowelizacja ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.). W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 39, poz. 306), z dniem 1 stycznia 2010 r., został uchylony art. 36a stanowiący podstawę prawną do pobierania opłat za wydanie dowodu osobistego obywatelom polskim.

Dlatego też skoro wysokość opłat pobieranych od obywateli UE oraz członków ich rodzin za wydane im dokumenty rejestracyjne lub pobytowe nie może przekraczać wysokości kwoty uiszczanej za wydanie dowodu osobistego obywatelowi polskiemu, który należy uznać za dokument podobny do ww. dokumentów, a od dnia 1 stycznia 2010 r. dowód jest wydawany bezpłatnie, to analogicznie, z mocy art. 25 dyrektywy, brak jest podstaw prawnych upoważniających do obciążania ww. cudzoziemców kosztami za wydawane im dokumenty.

Prawo pobytu członków rodziny obywatela UE zostało uregulowane w rozdziale 3 nowelizowanej ustawy, w sposób zgodny z normami zawartymi w dyrektywie nr 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w tym m.in. z jej art. 12 ust. 3.

Na mocy art. 12 ust. 3 tej dyrektywy wyjazd obywatela Unii z przyjmującego państwa członkowskiego lub jego śmierć nie prowadzą do utraty prawa pobytu przez jego dzieci lub rodzica, który sprawuje faktyczną opiekę nad dziećmi, bez względu na przynależność

państwową, jeżeli dzieci zamieszkują w przyjmującym państwie członkowskim i są zapisane do instytucji edukacyjnej w celu pobierania nauki, do momentu zakończenia nauki. Przepis ten został przetransponowany na grunt krajowy za pośrednictwem art. 19 ust. 3 ustawy.

Poza przypadkami opisanymi w art. 12 ust. 3 dyrektywy nr 2004/38/WE prawo pobytu uczącego się dziecka obywatela państwa członkowskiego wywodzi się także z art. 12 rozporządzenia nr 1612/68 Rady (EWG), która to regulacja jest nadal obowiązująca. Przepis ten przewiduje, że dzieci obywatela państwa członkowskiego, który jest lub był zatrudniony na terytorium innego państwa członkowskiego, mają dostęp do powszechnego systemu kształcenia, nauki zawodu oraz szkolenia zawodowego na takich samych warunkach jak obywatele tego państwa, jeżeli dzieci te mieszkają na jego terytorium. Państwa członkowskie popierają wszelkie wysiłki zapewniające tym dzieciom możliwie najlepsze warunki uczestnictwa w zajęciach, o jakich mowa. Przepis ten był wielokrotnie interpretowany przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości – ostatnio w dniu 23 lutego 2010 r. w sprawach C-310/08 Ibrahim oraz C-480/08 Maria Teixeira.

Jak wynika z orzeczeń Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-310/08 Ibrahim oraz C-480/08 Maria Teixeira, wywodzące się z art. 12 rozporządzenia nr 1612/68 prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, z którego korzysta uczące się dziecko obywatela UE oraz rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad tym dzieckiem, nie jest zależne od spełniania przez te osoby przesłanek posiadania wystarczających zasobów, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej tego państwa członkowskiego w okresie pobytu oraz bycia objętym pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w tym państwie. Ponadto prawo pobytu, z którego korzysta uczące się dziecko pracownika migrującego – obywatela UE oraz rodzic sprawujący nad nim faktycznie pieczę, nie jest uwarunkowane obowiązkiem wykonywania przez obywatela UE działalności zawodowej w tym państwie członkowskim w chwili rozpoczęcia przez dziecko nauki. Prawo pobytu przysługujące rodzicowi sprawującemu pieczę nad uczącym się dzieckiem obywatela UE wygasa przy tym w momencie osiągnięcia pełnoletności przez to dziecko, chyba że dziecko nadal wymaga obecności i opieki rodzica, aby móc kontynuować i ukończyć naukę. Prawo pobytu wywodzące się z art. 12 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 przysługuje dziecku obywatela UE oraz rodzicowi sprawującemu nad nim opiekę niezależnie od uregulowań zawartych w dyrektywie 2004/38/WE. Przepis ten stanowi wobec tego odrębną podstawę prawną prawa pobytu przysługującego uczącemu się dziecku obywatela UE, który jest lub był zatrudniony w przyjmującym państwie członkowskim, oraz rodzicowi

sprawującemu opiekę nad dzieckiem, bez względu na to, czy dziecko lub rodzic wypełnia warunki przewidziane dyrektywą nr 2004/38/WE.

W związku z powyższym wskutek nowelizacji zostanie dodany art. 19a, co pozwoli na wdrożenie orzeczeń Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-310/08 oraz C-480/08 i jednocześnie ureguluje prawo pobytu uczącego się dziecka obywatela UE w sposób zupełny.

Proponuje się zamieścić w art. 19a normę, która obejmie następujące przypadki nieuwjęte dotychczas w ustawie, czyli:

- prawo pobytu dziecka obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które przebywa i uczy się lub studiuje na tym terytorium, do czasu zakończenia nauki lub studiów, gdy obywatel UE nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17 ustawy,
- prawo pobytu rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy obywatel UE nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17 ustawy.

Zamieszczenie w ustawie regulacji dotyczących prawa pobytu dziecka uczącego się i rodzica sprawującego nad nim opiekę proponowanych w art. 19a jest zasadne z uwagi na to, że prawo to nie wynika wprost z treści art. 12 rozporządzenia nr 1612/68, który reguluje prawo dostępu do powszechnego systemu kształcenia, nauki zawodu oraz szkolenia zawodowego na takich samych warunkach jak obywatele tego państwa, na którego terytorium zamieszkują, lecz z orzecznictwa ETS. Dodatkowo zaś potrzebę tę potwierdza fakt, iż wspomniany wyżej art. 19 ust. 3 zawiera tylko częściową regulację wywodzącego się z rozporządzenia 1612/68 prawa pobytu dziecka obywatela UE, który jest lub był zatrudniony na terytorium RP, oraz rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem.

Kwestie opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, którzy otrzymali decyzję o wydaleniu, reguluje art. 71. Termin wskazany w ust. 1 przyznaje cudzoziemcowi nie mniej niż 31 dni na opuszczenie RP. Zgodnie z ust. 2 art. 71, kiedy stopień zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego tego wymaga,

w decyzji o wydaleniu zarządza się jej przymusowe wykonanie przez doprowadzenie obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE do granicy albo do granicy państwa, do którego zostaje wydalony, lub do portu lotniczego albo morskiego tego państwa. Jednakże przepis ten nie przewiduje terminu na opuszczenie kraju w sytuacjach zagrożenia.

Przepis ten dokonał implementacji normy prawnej zawartej w art. 30 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich. Przepis ww. dyrektywy wskazuje bowiem, że czas na opuszczenie terytorium Państwa Członkowskiego nie może być krótszy niż jeden miesiąc, z wyjątkiem należycie uzasadnionych pilnych przypadków. Jednakże omawiany art. 71 nowelizowanej ustawy nie przewiduje, iż w sytuacjach wymienionych w ust. 2 można wyznaczyć termin krótszy niż 31 dni. Tak sformułowany przepis budził wątpliwości natury interpretacyjnej u podmiotów wykonujących obowiązek doprowadzania obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE do granicy państwa. Wątpliwości te dotyczyły zarówno tego, jaki czas ma do dyspozycji podmiot wykonujący decyzję o wydaleniu oraz cudzoziemiec, w stosunku do którego zarządzono przymusowe doprowadzenie do granicy.

Dlatego też proponuje się wyraźne wskazanie w art. 71 ust. 1, że nie ma on zastosowania w przypadku przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu, w sytuacjach gdy wymaga tego stopień zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Zagadnienia związane z przymusowym wykonaniem decyzji o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej reguluje art. 74 nowelizowanej ustawy. Zgodnie z treścią ww. artykułu przymusowe wykonanie decyzji o wydaleniu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej należy do komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE – w zakresie doprowadzenia do granicy.

Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.), wprowadzonej ustawą z dnia 24 października 2008 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 216, poz. 1367), zadania związane z obowiązkiem doprowadzenia cudzoziemca do granicy zostały przekazane komendantowi oddziału Straży Granicznej właściwemu ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca (art. 95). Taki stan prawny obowiązuje od dnia 1 stycznia 2009 r.

Proponowana zmiana art. 74 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy ma na celu ujednoczenie procedur związanych z realizacją decyzji o wydaleniu cudzoziemców z krajów trzecich oraz obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej lub członków ich rodzin. Biorąc pod uwagę powyższe, aby zapewnić spójność przepisów oraz klarowny podział kompetencji między instytucjami realizującymi zadania w ww. zakresie, należy przekazać w gestię komendanta oddziału Straży Granicznej zadanie przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu z terytorium RP.

Biorąc pod uwagę powyższe, proponuje się następujące zmiany ustawowe:

1) art. 12

W art. 12 proponuje się dokonać zmianę redakcyjną polegającą na wstawieniu przecinka między wyrazami „niebędącemu obywatelem UE” a wyrazami „przez okres nie dłuższy niż 72 godziny”. Zmiana ta pozwoli wyeliminować ewentualną nieścisłość, prowadzącą do interpretacji tego przepisu w taki sposób, że prawo swobodnego przepływu miałyby przysługiwać obywatelom UE i członkom ich rodzin przez okres 72 godzin. Tymczasem przez 72 godziny należy umożliwić obywatelowi UE i członkom jego rodziny podejmowanie działań zmierzających do uzyskania wymaganych ustawą dokumentów albo do udowodnienia w inny, niebudzący wątpliwości sposób, że posiadają prawo do korzystania ze swobody przepływu osób.

2) art. 19a

Proponuje się wprowadzenie nowego przepisu przyznającego prawo pobytu dziecku obywatela UE, który był zatrudniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w przypadku gdy dziecko to przebywa w Polsce i uczy się tu lub studiuje. Prawo pobytu będzie przysługiwało do czasu zakończenia przez dziecko nauki lub studiów i to bez względu na posiadane przez dziecko obywatelstwo.

W przepisie tym zostanie uregulowane prawo pobytu rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy obywatel UE nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17 ustawy, w sytuacji gdy prawo pobytu dziecka wywodzi się od obywatela UE, który nie zachował prawa pobytu.

Projektowany przepis zabezpieczy prawa dziecka w obszarze równego traktowania w dostępie do kształcenia, prawa swobodnego przemieszczania się i pobytu, a także pozwoli w pełni korzystać z zasady integracji rodzin pracownika migrującego.

3) art. 29 ust. 1

Art. 29 ust. 1 reguluje sposób odbioru zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE lub karty pobytu członka rodziny obywatela UE. Warunkiem otrzymania ww. dokumentów jest okazanie przez cudzoziemca ważnego dokumentu podróży oraz dowodu uiszczenia opłaty. W przepisie tym znajduje się również odesłanie do art. 40 zawierającego upoważnienie do obciążania cudzoziemców kosztami za wydawane im dokumenty.

Po zmianie brzmienia przepisu nie będzie wymagany dowód uiszczenia opłaty.

Planowana zmiana jest konsekwencją zniesienia obowiązku uiszczania opłat za wydawane cudzoziemcom zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE oraz karty pobytu członka rodziny obywatela UE.

4) art. 40

Zmiana polega na uchyleniu przepisu. Tym samym znosi się obowiązek uiszczania opłat za zaświadczenie o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE lub wydawanie karty pobytu członka rodziny obywatela UE.

Projektowana zmiana pozwoli zachować spójność przepisów krajowych z normą zawartą w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

5) art. 53 ust. 1

Art. 53 ust. 1 reguluje sposób odbioru dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE. Warunkiem otrzymania ww. dokumentów jest okazanie przez cudzoziemca ważnego dokumentu podróży oraz dowodu uiszczenia opłaty. W artykule tym znajduje się również odesłanie do art. 64 zawierającego upoważnienie do obciążania cudzoziemców kosztami za wydawane im dokumenty.

Po zmianie brzmienia przepisu nie będzie wymagany dowód uiszczenia opłaty.

Planowana zmiana jest konsekwencją zniesienia obowiązku uiszczania opłat za wydawane cudzoziemcom dokumenty potwierdzające prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE.

6) art. 64

Zmiana polega na uchyleniu przepisu. Tym samym znosi się obowiązek uiszczania opłat za dokumenty potwierdzające prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE.

Projektowana ustawa pozwoli zachować spójność przepisów krajowych z normą zawartą w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

7) art. 71 ust. 1

Zmiana art. 71 ust. 1 polega na wyraźnym wskazaniu, że w decyzji o wydaleniu obywatelowi UE lub członkowi rodziny niebędącemu obywatelem UE, która podlega przymusowemu wykonaniu, nie określa się terminu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Taka konstrukcja przepisu poprawi jego czytelność, będzie też nawiązywać bezpośrednio do rozwiązań przyjętych w art. 30 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady.

Tak sformułowany przepis pozwoli, w sposób niebudzący wątpliwości, wykonywać obowiązek doprowadzania do granicy państwa obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE, którego obecność lub zachowanie stwarza uzasadnione podejrzenie zagrożenia dla obronności lub bezpieczeństwa państwa albo ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego bez konieczności zachowania 31-dniowego terminu, w którym cudzoziemiec mógł pozostawać na terytorium Polski.

8) art. 74 ust. 1 pkt 1

Projektowana zmiana art. 74 ust. 1 pkt 1 polega na przekazaniu komendantowi oddziału Straży Granicznej zadania przymusowego wykonania decyzji o wydaleniu z terytorium RP obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE.

W wyniku nowelizacji ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. obowiązek doprowadzenia do granicy cudzoziemca z kraju trzeciego – wykonywany dotychczas przez komendanta wojewódzkiego Policji – został przyznany komendantowi oddziału Straży Granicznej.

Projektowany zabieg legislacyjny pozwoli uporządkować procedury związane z doprowadzeniem cudzoziemców do granicy RP w obszarze podziału kompetencji między Strażą Graniczną a Policją.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji, zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji lub uzgodnienia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty objęte ustawą

Projektowana regulacja będzie oddziaływać na następujące podmioty:

- 1) obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej oraz członków ich rodzin,
- 2) Straż Graniczną w zakresie wykonania oraz finansowania obowiązku doprowadzenia do granicy RP obywatela UE lub członka jego rodziny, wobec którego wydano decyzję o wydaleniu podlegającą przymusowemu wykonaniu.

2. Obowiązek przeprowadzenia konsultacji

Projekt ustawy został przedstawiony do zaopiniowania Prezesowi Głównego Urzędu Statystycznego oraz wojewodom.

W ramach konsultacji społecznych i w celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt ustawy został zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – nie odnotowano zgłoszeń zainteresowanych podmiotów.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Wpływ regulacji na budżet państwa

Wejście w życie projektowanej ustawy pociągnie za sobą skutki finansowe, które obejmą:

- 1) równowartość wysokości kwot określonych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2006 r. w sprawie opłat za wydanie lub wymianę zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela Unii Europejskiej oraz karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 160, poz. 1133):
 - a) za wydanie bądź wymianę zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela Unii Europejskiej – 1 zł,

b) za wydanie bądź wymianę karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej – 30 zł;

2) równowartość wysokości kwot określonych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2006 r. w sprawie opłat za wydanie lub wymianę dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii (Dz. U. Nr 160, poz. 1134) – za wydanie bądź wymianę dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu oraz wydanie bądź wymianę karty stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej – 30 zł;

Zgodnie z ww. obowiązującymi rozporządzeniami Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2006 r. opłata za wydanie lub wymianę zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela Unii Europejskiej wynosi 1 zł, a opłata za wydanie lub wymianę karty pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej, dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu oraz karty stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej wynosi 30 zł. Wysokość tych opłat uwzględnia jednostkowe koszty wytworzenia i wydania lub wymiany tych dokumentów i zgodnie z art. 40 ust. 2 oraz art. 64 ust. 2 nowelizowanej ustawy stanowi źródło dochodu budżetu państwa.

W 2009 r. wojewodowie wydali lub wymienili 6.500 zaświadczeń o zarejestrowaniu pobytu obywatela Unii Europejskiej, 120 kart pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej, 1.600 dokumentów potwierdzających prawo stałego pobytu oraz 17 kart stałego pobytu członka rodziny obywatela Unii Europejskiej. W związku z powyższym w wyniku odstąpienia od pobierania opłat za wydanie lub wymianę ww. dokumentów koszty ich wytworzenia i wydania lub wymiany spowodują uszczuplenie dochodów budżetu państwa o kwotę około 58 610 zł rocznie.

W wyniku odstąpienia od pobierania opłat za wydanie lub wymianę dokumentów rejestracyjnych oraz pobytowych koszty ich wytworzenia, wydania lub wymiany będą pokrywane z budżetu państwa ze środków zabezpieczonych w budżecie państwa, w części 42 – Sprawy wewnętrzne, której dysponentem jest Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

3) równowartość wysokości kwot poniesionych z tytułu przejścia kompetencji w zakresie doprowadzenia do granicy Rzeczypospolitej Polskiej obywatela Unii Europejskiej lub członka rodziny obywatela UE przez Straż Graniczną.

Z uwagi na znikomą liczbę przypadków, które mogą wystąpić w ciągu roku, wykonanie obowiązku związanego z realizacją doprowadzenia do granicy RP obywatela UE lub członka jego rodziny, wobec którego wydano decyzję o wydaleniu podlegającą przymusowemu wykonaniu, nie spowoduje konieczności przeprowadzenia zmian organizacyjno-etatowych w strukturze organizacyjnej Straży Granicznej. Ponadto nie przewiduje się doposażenia komórek konwojowo-ochronnych w dodatkowe pojazdy.

Niemniej jednak wykonanie tego zadania przez Straż Graniczną może spowodować wzrost kosztów funkcjonowania w wysokości ok. 30 000 zł rocznie, przy założeniu, że przymusowo zostanie wydalonych ok. 10 obywateli UE lub członków ich rodzin, w tym – 4 osoby drogą lądową oraz 6 osób drogą lotniczą (w przypadku organizacji wydalenia drogą lotniczą przyjęto przesłankę, że eskorta będzie się składała z dwóch funkcjonariuszy Straży Granicznej).

Koszty, o których mowa wyżej, będą pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, ze środków będących w dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość oraz sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość oraz sytuację i rozwój regionalny.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH:	Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77-123) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz. Urz. WE L 257 z 19.10.1968).

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ	

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE
1	Art. 25 ust. 2	2. Wszystkie dokumenty wymienione w ust. 1 są wydawane nieodpłatnie lub za opłatą, która nie przekracza opłat nałożonych na obywateli w przypadku wydawania podobnych dokumentów.	T	Art. 29 ust. 1	Art. 29. 1. Przy odbiorze zaświadczenia o zarejestrowaniu pobytu obywatela UE lub karty pobytu członka rodziny obywatela UE okazuje się ważny dokument podróży, a w przypadku gdy odbioru dokonuje pełnomocnik wnioskodawcy – także pełnomocnictwo do odbioru zaświadczenia lub karty. Obywatel UE może okazać inny ważny dokument potwierdzający jego tożsamość i obywatelstwo.	-

2.	Art. 25 ust. 2	2. Wszystkie dokumenty wymienione w ust. 1 są wydawane nieodpłatnie lub za opłatą, która nie przekracza opłat nałożonych na obywateli w przypadku wydawania podobnych dokumentów.	T	Art. 40	uchyla się art. 40	-
3.	Art. 25 ust. 2	2. Wszystkie dokumenty wymienione w ust. 1 są wydawane nieodpłatnie lub za opłatą, która nie przekracza opłat nałożonych na obywateli w przypadku wydawania podobnych dokumentów.	T	Art. 53 ust. 1	Art. 53. 1. Przy odbiorze dokumentu potwierdzającego prawo stałego pobytu lub karty stałego pobytu członka rodziny obywatela UE okazuje się dokument potwierdzający tożsamość osoby odbierającej, a w przypadku gdy odbioru dokonuje pełnomocnik wnioskodawcy – także pełnomocnictwo do odbioru dokumentu lub karty.	-
4.			T	Art. 64	uchyla się art. 64	

PRZEPISY KRAJOWE

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
1.	Art. 12 rozporządzenia nr 1612/68	Art. 19 a. 1. Dziecku obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ale nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17, które przebywa i uczy się lub studiuje na	Dodanie nowego przepisu art. 19 a jest zasadne z uwagi na fakt, iż art. 19 ust. 3 ustawy zawiera tylko częściową regulację prawa pobytu uczącego się dziecka obywatela UE, który jest lub był zatrudniony na terytorium RP oraz rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem, wywodzonego z rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 i jednocześnie ureguluje prawo pobytu uczącego się dziecka obywatel UE w sposób zupełny. Przewiduje się, że nowoprojektowany art. 19 a obejmie następujące przypadki: prawo

		<p>tym terytorium, przysługuje prawo pobytu, do czasu zakończenia nauki lub studiów.</p> <p>2. Rodzicowi sprawującemu opiekę nad dzieckiem obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ale nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17, które przebywa i uczy się lub studiuje na tym terytorium, przysługuje prawo pobytu do czasu osiągnięcia przez dziecko pełnoletności; prawo to przysługuje także po osiągnięciu przez dziecko pełnoletności, jeżeli nadal wymaga ono obecności i opieki tego rodzica, by móc kontynuować i ukończyć naukę.</p>	<p>pobytu dziecka obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które przebywa i uczy się lub studiuje na tym terytorium, do czasu zakończenia nauki lub studiów, gdy obywatel UE nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17 ustawy oraz prawo pobytu rodzica sprawującego opiekę nad dzieckiem obywatela UE, który był pracownikiem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdy obywatel UE nie zachował prawa pobytu na podstawie art. 17 ustawy. W ten sposób uwzględnione zostaną orzeczenia Trybunału, które nakazują stosowanie art. 12 rozporządzenia nr 1612/68 w sposób autonomiczny, a wywodzone z tego przepisu prawa przyznają niezależnie od regulacji zawartych w dyrektywie 2004/38/WE, a co za tym idzie bez konieczności spełnienia przesłanek w niej określonych.</p>
--	--	---	--

Minister Spraw Zagranicznych

DPUE-920-1399-10/AM/3

SM-2950

Warszawa, dnia 23 grudnia 2010 r.

dot. RM-10-173-10 z 17.12.2010 r.

Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

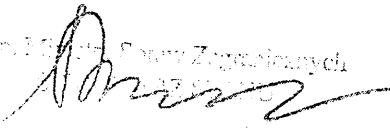
opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu *ustawy o zmianie ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię:

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

z ur. 13.01.1971 Minister Spraw Zagranicznych

Andrzej Dąbrowski

Do wiadomości:

Pan Jerzy Miller
Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji